

ловина! — Имамъ тука една книга дѣто ми ѣх даде Гырджикътъ, и съ неѣ можемъ да вѣземъ въ дупкѣтъ на човѣка дѣто искашь да вѣзешъ. — Кога е тѣй, ела при мене. — Готовъ съмъ; напредъ, хайде да вървимъ. — Ама, чакай. Забравихъ; човѣкътъ когото искамъ да видѣхъ на този часъ е още подъ испытъ. Ще почакамы вѣнъ прѣдъ вратата на пашовѣтъ замъ, и щомъ видѣхъ тогози човѣка, тръгвамы подиръ му. — Е, хайде да ся качимы. — Да ся качимы.

И възлѣзохъ по сълѣжѣтъ която води къмъ пашовѣтъ стаѣ.

— Наистинѣ, каза Мацко, какъ тя казватъ тебе, юначе? — Тласко! — Добрѣ си казвахъ азъ че ты помнѣхъ. — Струва ми ся че тебе званіето ти е вѣлхва. — Имамъ тѣзи честь, да съмъ отъ туй званіе. — И вѣлхва отъ онѣзи които имѣтъ голѣмо сръжкы! — Токо кажи. Или да е нѣкой нѣщо или да не е нищо, казва една прища. — Дѣто ще ся каже, ты можешъ сега да ми откраднешъ очитѣ и да тя не угадѣхъ. — Мене очи не ми трѣбать, а то можахъ и него да направѣхъ. — Право ли казувашъ? — Азъ не лъжѣхъ кога не лъжѣхъ. — Ами не ми ли казувашъ ты мене, бае Тласко, кѣдѣ изучи ты този занаятъ? — Хѣ! Трѣба да е нѣкой вѣгарецътъ на човѣка, за да излѣзе добъръ и чувовенъ крадецъ! — Шегувашъ ли ся? разумѣва ся,

Този разговоръ ставаше тѣкмо задъ завѣсѣтъ на вратата на пашовѣтъ стаѣ. И ся продължава въ шегуваніа доста врѣме, когато отведнѣжъ завѣсата ся отвори и Евстатій Воитида приближнялъ, но пакъ съ дразвѣ ногѣ по-стѣпващецъ излѣзе придружаванъ отъ двѣ запліета.

— Трѣба да е този! пошепнѣ Мацко.

— Той, не той, да вървимъ; да му вземемъ почкѣтъ — Приготи книгѣтъ що казуваше. — Коѣхъ? Гырджиковѣтъ? — Неѣхъ. — Готова е.